

1918 was hij visserijconsulent en van 1918 tot 1921 was hij assistent op de proeftuin van dr. J. P. Lotsy. In 1921 werd hij als assistent van de directeur verbonden aan de Rotterdamsche Diergaarde; van 1924 tot 1947 heeft hij de directie van de Diergaarde gevoerd. Na zijn aftreden is hij weer, zoals hij dat ook al van 1913 tot 1915 was geweest, leraar in de biologie bij het gymasiaal en middelbaar onderwijs geworden. Hij is te Ermelo gaan wonen en bekleedt nog verscheidene maatschappelijke functies.' Dit is dan in korte duidelijke bewoordingen de levensloop van de man, die 24 jaar voorzitter van de club is geweest, dus ook in de zo moeilijke oorlogsjaren.

Reeds spoedig na zijn benoeming viel de datum van het 25-jarig bestaan van de club nl. op 30 april 1926. In tegenstelling tot het gebruik werd dit heuglijke feit niet feestelijk herdacht. In de notulen en verslagen zijn hierover geen gegevens te vinden en ook de oudere leden herinneren zich hiervan niets.

Met frisse moed werd een nieuwe periode begonnen, waarbij als verdere leden werden aangetrokken A. C. van der Vliet, leraar aan de HBS voor meisjes aan de Witte de Withstraat en aan de tuinbouwschool 'Huis te Lande' te Rijswijk, tevens bestuurslid van de afd. Rotterdam en omstreken van de Kon. Ned. Maatschappij voor Tuinbouw en Plantkunde, een deskundige dus op het gebied van land- en tuinbouw, verder dr. T. Folpmers, bacterioloog en hoofd van het Waterwerk van de Gemeente-Drinkwaterleiding, die later voorzitter zou worden en H. Landsman, de conservator van het Natuurhistorisch Museum. Twee nieuwe entomologen traden toe: E. J. Nieuwenhuis (tropische entomologie) en J. P. van Lith (bijen en wespen), evenals G. Schoonderbeek, die hortulanus H. Veen-dorp wegens diens vertrek naar de Hortus te Leiden bij de Diergaarde was opgevolgd en dr. M. J. van Erp Taalman Kip, leraar in de biologie aan het Rotterdamsch Lyceum.

Tegenover deze aanwinsten stonden helaas ook verliezen. Op 21 maart 1928 werd het gezelschap diep getroffen door het overlijden van zijn oprichter G. van Roon. Hoewel deze al sinds december 1905 geen lid meer was als gevolg van een verschil van opvatting met enkele collega's, bestond er toch nog altijd een zekere band met en een bewondering voor deze strijder voor zoveel idealen op natuurhistorisch gebied, waarbij in de eerste plaats gedacht moet worden aan het Natuurhistorisch Museum, dat toch in zekere zin